

celou dobu, po kterou nebude možno vésti exekuci. Z tohoto hlediska není překážky, by povoleno nebylo prodloužení lhůty končící 1. prosince 1921, aniž se tím zasahuje do disposičních práv žalovaného, neboť uvedeného dne trval ještě stav, podmiňující prozatimné opatření. Jde tudíž i v tomto případě o lhůtu soudcovskou ve smyslu § 123 c. s. ř. a § 78 ex. ř., kterou lze dle § 128 c. ř. s. prodloužiti.

Čís. 1444.

Umluvily-li strany, najímající věc, že nájemce se zavazuje k úplné náhradě jakékoliv škody, není vázán nárok pronajímatelův lhůtou § 1111 obč. zák., nýbrž promlčuje se teprve ve lhůtě § 1489 obč. zák.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1922, Rv II 249/21.)

Žalobce přenechal v roce 1917 žalované v užívání motor za denních 6 K, při čemž bylo výslovně umluveno, že žalovaná vrátí motor ve stavu, v jakém jí byl odevzdán, a že ručí za jakoukoliv škodu, jež snad na motoru vznikne. Koncem června vrátila žalovaná motor, při čemž bylo zjištěno, že pro přílišné používání se motor stal vadným. Žalobě o náhradu škody, zadané v květnu 1920, bylo oběma nižšími soudy vyhověno, odvolací soud uvedl v důvodech: Tvrzení odvolatelky, že v tomto případě jedná se o nájemní smlouvu ohledně elektrického motoru, tedy věci movité, bylo již rozhodnutím tohoto soudu jako soudu rekursního ze dne 14. ledna 1921 vyvráceno a soud odvolací poukazuje proto na důvody tohoto rozhodnutí, které rovněž přijímá za své, a v nichž bylo doličeno, že tu šlo o půjčku. Dle stavu věci zavázala se v tomto případě žalovaná smlouvou, že žalobcům nahradí veškeru škodu, používáním motoru nastalou. Nemůže býti sporu o tom, že tím žalovaná nejenom na se převzala závazky, jí jako vypůjčovatelku (najímatelku) motoru podle předpisu občanského zákona stihající, nýbrž že učinila se žalobci zvláštní smlouvu o náhradě škody pro ten případ, kdyby motor žalobců po dobu používání u žalované vůbec k nějaké škodě přišel. V důsledcích toho právem uznal soud první stolice, že nárok žalobců na náhradu škody v tomto případě opírá se jedině o tuto smlouvu o náhradě škody a že tudíž jenom tato smlouva tvoří právní důvod žaloby.

N e j v y š š í s o u d n e v y h o v ě l d o v o l á n í.

D ů v o d y:

Dovolání, uplatňující nesprávné právní posouzení věci, odůvodněno není, třeba že nelze souhlasiti s názorem odvolacího soudu, že tu šlo o smlouvu o půjčku. Dle vzájemné dohody přenechala žalující strana straně žalované užívání motoru na neurčitou dobu za pevně stanovený peníz. Třeba že žalobci mluví o půjčení motoru, jde tu o smlouvu nájemní, jejíž všechny náležitosti dle § 1090 obč. zák. jsou dány zmíněným ujednáním, a byla by pak zajisté také oprávněna námitka žalované strany proti žalobnímu nároku, že je žalující strana s ním prekludována následkem uplynutí jednoroční lhůty dle § 1111 obč. zák., kdyby se nárok žalobní opíral právě jen o nájemní smlouvu. Leč odvolací soud právem poukázal

k tomu, že vedle nájemní smlouvy dojednaly strany zvláštní úmluvu o vrácení věci, v níž se žalovaná strana zavázala k úplné náhradě škody jakékoliv. Tento závazek je širším než zákonný závazek z ručení (§ 1111 obč. zák.), jelikož § 1111 obč. zák. nevztahuje se na ručení za náhodu, kdežto závazek žalovanou stranou dle smlouvy převzatý zahrnuje v sobě i škodu z náhody. Na věci ničeho nemění, že ve sporu jde o náhradu škody zneužitím motoru, neboť jakmile se strany o náhradě škody zvlášť dohodly, je základem povinnosti ručební tato smlouva (§§ 1294 a 1295 obč. zák.), a proto neplatí pro uplatnění náhrady škody jednorozhodnutí lhůta preklusivní dle § 1111 obč. zák., nýbrž promlčecí lhůta § 1489 obč. zák. Byla tedy odvolacím soudem věc v tomto směru právně posouzena správně.

Čís. 1445.

Přerušení valutových sporů (vládní nařízení ze dne 21. dubna 1921, čís. 173 sb. z. a n.).

Řešením otázky, zda přísluší žalobci zadržovací právo a nárok na prodej předmětů, nepředbíhá se rozhodnutí o měně a nelze spor v tomto směru přerušiti, třebaž měna byla sporná.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1922, Rv II 266/21.)

Rozsudkem procesního soudu první stolice byla žalovaná odsouzena zaplatiti žalobci 51.000 Kč s 6 proc. úroky od 16. února 1919 a uznati zadržovací právo žalobcovo na 10 dřevěných domcích, nacházejících se v žalobcově držení, pro pohledávku 51.000 Kč s 6 proc. úroky; dále byl žalobci dovolen prodej 10 dřevěných domků patřících žalované a nacházejících se v žalobcově držení a bylo mu povoleno, aby se z výtěžku pro shora uvedenou pohledávku uspokojil. Žalovaný se odvolal, načež odvolací soud usnesením ze dne 20. května 1921 přerušil dle § 2 nař. čís. sb. 173/1921 odvolací řízení, pokud odvolání směřovalo proti výroku prvního soudu o zaplacení 51.000 Kč a povolení, by se žalobce uspokojil dle čl. 315 obch. zák. z výtěžku prodeje 10 dřevěných domků nacházejících se v žalobcově držení. O odvolání, pokud směřovalo proti výroku o uznání zadržovacího práva žalobcova k 10 dřevěným domkům žalované strany, nacházejícím se v jeho držení a proti povolení prodeje dřevěných domků, rozhodl odvolací soud ve věci samé, potvrdiv rozsudek prvního soudu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání mimo jiné z těchto

důvodů:

Dovolání, uplatňující dovolací důvody čís. 1 a 4 § 503 c. ř. s. není v žádném směru odůvodněno. Zmatečnost ve smyslu § 477 čís. 6 c. ř. s. spatřuje dovolatelka v tom, že vzhledem k vládnímu nařízení ze dne 21. dubna 1921, čís. 173 sb. z. a n., bylo prý rozhodnuto o věci, nepatřící toho času na pořad práva, a to o žalobním nároku na uznání zadržovacího práva a na povolení prodeje dřevěných domků. Než neprávem, neboť zmíněným vládním nařízením byly jen přerušeny rozepře o splnění